

МЛАДЪ ЛИ СИ, прегазвашъ Атлантика,
спяналъ би те самъ едва Монть-Евересъ,
и затуй мечтитъ и мастиката
мжчно могатъ те погребя.

Тукъ за тебъ се грижатъ възпитатели :
дървесата, новинитъ, слънцето,
Маяковски, младитъ читатели,
що ругаятъ стиховетъ-сънища.

Заранъ, слънце свѣтнало, — излѣзешъ.
Гледашъ, — тамъ войникъ мома задира,
ваксаджийче нѣкому се нлѣзи,
въ двора младъ работникъ се провира

подъ камьона и съсъ ключъ работи.
Хвърлятъ синя сѣнка надъ мотора
на липата листитъ широки,
и цвѣтитъ афиши по стобора.

Гледашъ, гледашъ, па съ уста засвиришъ
и, напукъ на старитъ поети,
виното по дявола потиришъ
и съ очи запивашъ отъ небето.

Другъ пжтъ вестникари се разкрѣската
и отъ сънь те съ новинитъ сепната ;
мислишъ : тебе те мързи да знаешъ,
а пкъ тамъ се милиони трепатъ.